

Arrest

nr. 148 046 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 november 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard en voor Anna SHIRACHYAN tevens onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 28 mei 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 2 oktober 2014 werd deze aanvraag zonder voorwerp verklaard met vermelding van alle verzoekers.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt :

“Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ,ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 ingediend op datum- van 28.05.2014 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

- *Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 14.11.2013. Dat inreisverbod verbiedt hun zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 13.11.2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.*

Krachtens artikel 7, 1^e alinea -12^e artikel 74/12 §1, 3^e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

- *Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen betekend op 26.03.2013.*

- *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten ze dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.“*

Bij beslissing van 2 oktober 2014 werd deze aanvraag voor wat betreft de vierde verzoekende partij onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadvrouw van betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijnde criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

De elementen van integratie namelijk dat betrokken zich uitstekend geïntegreerd zou hebben, dat zij ontegensprekelijk bijzondere banden zou hebben met België, dat zij door middel van opleidingen getracht heeft een plaats te vinden in de maatschappij, dat vele getuigen bevestigen dat zij zich uitstekend integreert in België en een meerwaarde betekent voor de samenleving, dat zelfs prinses Astrid de tijd nam om betrokkene en haar familie te bezoeken in hun appartement, dat zij vrijwilligerswerk verrichte (zie convention particulière pour l'exécution du volontariat en 2013), dat betrokkene zich op professioneel vlak volledig wenst te integreren in de maatschappij, dat zij een vriendengroep heeft opgebouwd, dat betrokkene met de Belgische cultuur vertrouwd is, dat zij duurzaam lokaal verankerd is,

kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene kwam op 21 mei 2010 als minderjarige in België aan samen met haar ouders en zus, haar broer werd in België geboren. De ouders van betrokkene dienden een asielaanvraag in op 21 mei 2010. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26 augustus 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De ouders van betrokkene verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hen betekend werd op 13 september 2011 en de familie verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure - namelijk 1 jaar 36 maanden 5 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden en een schending van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (EVRM) is dan ook niet aangetoond. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Meester Van der Schueren haalt aan dat het recht op onderwijs gewaarborgd wordt door artikel 24 van de Grondwet, artikel 2 van het Eerste Toegevoegde Protocol bij het EVRM, de artikelen 18 en 19 van het IVBPR en artikel 13 van het IVESCR. [A.] loopt school in België en is een voorbeeldleerlinge die goede resultaten behaalt op school. [A.] werd vanaf 05 november 2013 tewerkgesteld als bediende in het kader van deeltijds werken/deeltijds leren, haar werkgever is tevreden over haar inzet en gedrag (zie tewerkstelling, schrijven verantwoordelijke Centrum voor leren en werken, arbeidsovereenkomst, schoolattesten, rapport, schrijven lerares/leraar/directeur). We stellen vast dat [A.] sinds haar meerderjarigheid niet langer schoolplichtig is volgens de Belgische wet. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Indien [A.] in België wenst te studeren dient zij de daartoe opgestelde procedure te volgen, de wet voorziet de mogelijkheid om een studentenvisum te bekomen mits men aan de juiste voorwaarden voldoet.

De raadvrouw herneemt beknopt het asielrelaas van de ouders van betrokkene, Er wordt echter geen enkel nieuw element toegevoegd aan de elementen die reeds tijdens de asielprocedure naar voor gebracht werden en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Het is onmogelijk; zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel te aanvaarden.

Betrokkene zou geen banden meer hebben met het land van herkomst volgens meester Van der Schueren. Het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst valt volledig binnen de eigen invloedssfeer. Indien betrokkene ervoor gekozen heeft deze banden niet te onderhouden is dat een persoonlijke keuze. Dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien was [A.] bijna 14 jaar oud toen zij in België aankwam, het is weinig aannemelijk dat de banden die ze had met haar herkomstland na een afwezigheid van ongeveer 4,5 jaar helemaal verdwenen zouden zijn temeer daar uit de vragenlijst die afgenomen werd in het kader van de asielaanvraag van de ouders blijkt dat er nog familieleden woonachtig zijn in het herkomstland.

De verwijzingen naar verdragen met betrekking tot de rechten van het kind, kunnen evenmin weerhouden worden daar betrokkene sinds haar meerderjarigheid niet meer als kind beschouwd wordt.

Wat het invoeren van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om het grondgebied te i verlaten voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. De overige familieleden van-betrokkene hebben immers ook geen verblijfsstatuut en bevinden zich illegaal op het grondgebied. Gewone Sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.' Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.'

2. Over de ontvankelijkheid

Uit het verzoekschrift blijkt dat de vijfde verzoekende partij geboren is 5 augustus 2010 en aldus minderjarig is. Zij beschikt gezien haar leeftijd niet over de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het, in eigen naam, wordt ingediend door de vijfde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

De kwestie van het belang is een kwestie die de openbare orde raakt die de Raad zonodig ambtshalve dient op te werpen.

De eerste bestreden beslissing vermeldt, *“Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 14.11.2013. Dat inreisverbod verbiedt hun zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 13.11.2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort. Krachtens artikel 7, 1° alinea -12° artikel 74/12 §1, 3° alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden. Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen betekend op 26.03.2013.”* Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de verwerende partij ten aanzien van eerste, tweede en derde verzoekende partij beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar trof op 24 oktober 2013, die betekend werden op 14 november 2013. Deze inreisverboden verwijzen naar een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2013, betekend op 26 maart 2013, waaraan geen gevolg werd gegeven. Ook deze beslissingen bevinden zich in het administratief dossier. Het blijkt niet dat eerste, tweede en derde verzoekende partij gevolg hebben gegeven aan deze beslissingen. Het blijkt evenmin dat er tegen deze beslissingen een beroep werd ingediend zodat zij definitief zijn geworden.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat eerste, tweede en derde verzoekende partij het wettelijk vereiste belang ontberen bij huidig beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Verweerder kan, ingeval van een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing, immers niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat eerste, tweede en derde verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijven en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staan – vaststellen dat het verzoekers voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en hen aldus geen machtiging tot verblijf toekennen.

De in het verzoekschrift opgeworpen schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet uitgewerkt en derhalve is het enig middel in die mate onontvankelijk.

De overige geschonden geachte bepalingen en beginselen kunnen geen afbreuk doen aan de hierboven gedane vaststelling dat eerste, tweede en derde verzoekende partij niet gemachtigd kunnen worden tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zolang zij onderhevig zijn aan een inreisverbod.

Het betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een reguliere mogelijkheid is die dit inreisverbod kan doorkruisen, kan niet gevolgd worden. De Raad wijst dienaangaande op artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling. Het staat verzoekers vrij om overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun woon- of verblijfplaats in het buitenland. Nadat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, kan een aanvraag om verblijfsmachtiging worden ingediend. Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betekenen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet.

Voorts hebben eerste, tweede en derde verzoekende partij niet de vereiste hoedanigheid om de tweede bestreden beslissing te bestrijden. Zij worden niet vermeld in de tweede bestreden beslissing en kunnen er dan ook niet door worden benadeeld. Ter terechtzitting gedragen de verzoekende partijen zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad zodat zij geen belang aantonen.

Voor wat betreft de vierde verzoekende partij staat het vast dat voor haar de aanvraag om verblijfsmachtiging die werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inhoudelijk werd beoordeeld. Meer bepaald werden de aangevoerde buitengewone omstandigheden beoordeeld in de tweede bestreden beslissing. Ze heeft dan ook geen belang bij het bestrijden van de eerste beslissing die haar naam vermeldt en die de aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet inhoudelijk beoordeelt. De Raad kan de verwerende partij volgen in haar betoog ter terechtzitting dat de vermelding van de vierde verzoekende partij op de eerste bestreden beslissing een materiële misslag betreft, aangezien haar geen inreisverbod werd opgelegd en de aangevoerde buitengewone omstandigheden in haren hoofde werden beoordeeld in de tweede bestreden beslissing. De Raad ziet voorts niet in welk belang de vierde verzoekende partij kan ontlenen aan de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing om de enkele reden dat deze tegenstrijdig zou zijn met de eerste bestreden beslissing aangezien niet aangetoond wordt dat zij hiermee meer kan verkrijgen dan wat ze nu al verkregen heeft, namelijk een inhoudelijke beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden. Ten slotte kan nog verwezen worden naar het arrest nr. 148 048 van 18 juni 2015 in de zaak met rolnummer 163 376 die door de vierde verzoekende partij eveneens werd ingeleid tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA